

ка Руссия и въ Бозе Почившия Царь-Освободитель Александръ II, поведе своитѣ храбри синове за нашето освобождение; когато преминаха Дунава, мнозина наши братия било отъ Южна България било отъ тукъ бѣха препълнили тъмницитѣ въ Азия, мнозина, мнозина повтарямъ, — между които и азъ единъ — се намирахме въ тъмницитѣ; но когато тръгна нашата Освободителка отъ севѣръ и премина Дунава, тъмницата ми се виждаше като Дворецъ и можахъ съ увѣреніе и радостъ да кажа: „нине отпущаеши раба твоего Владико“, понеже се увѣрихъ, че нашето освобождение е дѣло свършено. Въ онова врѣме, всѣкой, който отиваше на заточение, всѣкого когото караха на бесилката или заданитѣ, казваше: ето азъ отивамъ, но съ радостъ, защото виждамъ, че дѣлото за нашето освобождение е дѣло свършено, когато руския народъ съ своя Помазаникъ е тръгналъ да го осъществи съ съгласието на сичка християнска Европа. Припомнихъ тѣзи нещастия Г-да, които прекарваха затворницитѣ за освобождението ни, припомнихъ ги за това, че тѣ страдаха въ тъмницитѣ, но се радваха, защото се осъществляваше една идея, която още отъ паданіето на България подъ турското иго, се е предавала отъ родъ въ родъ и тази идея е намѣрила достойни синове, за да я подкрепятъ както въ християнска Европа, така и въ Руссия, която и подигна оржжието си, за да ни освободи. Това радваше тия нещастници, които гнияха въ далечна Азия. Но не може човекъ да искаже, какво разочерование стана подпръ туй наше освобождение.

Събраха се представители отъ европейскитѣ държави въ Берлинъ и безъ да погледнатъ, безъ да помислятъ каква ужасна операция правятъ, раскжватъ, разрѣзватъ нашето нераздѣлно тѣло на 5 части. (Г л а с о в е : вѣрно !) По какви съображения ни раскжсаха и постигнаха ли цѣльта си, е въпросъ, но фактъ е че тѣ ни раскжсаха и раздробиха на части и ни отнеха всѣка възможность да успѣваме и вървимъ напредъ, като народъ цѣлокупенъ. (В и к о в е : вѣрно, вѣрно !) Тѣ ни туриха въ положение такова като човекъ ударенъ отъ параличъ, комуто ржцетѣ и нозетѣ, не могатъ да седвижатъ, а въ сжщето време иска да яде и пие. Въ такова нѣщо може ли да има трайность и можемъ ли да го понесемъ? — Ето единъ важенъ въпросъ, който трѣба да си зададемъ. На распокжсанъ народъ да се налага тако-